

til §§ 8 og 12, er Ministeren ikke fuldstændig korrekt. I Øjeblikket er Forholdet det, at ved et Tab af 5 pCt. af Kapitalen har Bestyrelsen ikke blot at betale de 5 pCt., ellers gaar Kassen konkurs, men den bliver ogsaa idømt Straf og Erstatning; derimod, efter den Ordning, Ministeren vil indføre, kan der tabes 25 pCt., uden at Bestyrelsen skal betale det, og uden at den ifalder Straf eller Erstatning. Men derfor vil den højtærede Ministers Lovforslag virke ganske revolutionært paa en Sparekasselovgivning, og af den Grund kan den ikke accepteres.

Saa talte den højtærede Minister om, at jeg ikke kendte Forholdene af Erfaring, men kun gennem Læsning, at jeg søgte min Visdom gennem Bøgerne og kun derigennem kendte Forhandlingerne i 1879. For det første har jeg ikke megen Visdom, men en hel Del af det, jeg tror at vide, har jeg bl. a. ogsaa gennem sørgelige og glædelige Erfaringer, men jeg vil tilstaa, at jeg kunde ikke have været Medlem af Rigsdagen den Gang, hvor fremmelig den højtærede Minister end mener, jeg var som Barn. Følgelig er jeg tvungen til at læse om det, men jeg er ikke ganske sikker paa, at den højtærede Minister, hvis han ikke havde været med den Gang, vilde have læst det senere. (*Indenrigsministeren*: Hvorfor det?) Fordi den højtærede Minister havde en saadan Ringeagt for den Visdom, han fik af Bøgerne. Endelig talte den højtærede Minister om min Alder, meget overbærende. Den højtærede Minister var allerede graa, da jeg var en ganske lille Dreng. Det er virkelig sandt, og jeg vil tilstaa, at jeg endnu er ung i Sammenligning med den højtærede Minister. Jeg er 38 Aar, har alle mine Tænder og det meste af mit Haar, men alligevel, fordi Ministeren er ældre end jeg. . . .! Ministeren kan jo sige, at han har mere Erfaring at bygge paa end jeg, og saa, at han maaske er mere langskallet, mens jeg er mere kortskallet, men Alderen er ikke noget Argument i og for sig, naar man overhovedet er naaet til Skelsaar og Alder. Jeg kan jo ellers risikere, at en af Københavns Originaler, f. Eks. Fløjtekarl, kommer og siger: Jeg er ogsaa ældre end du. Er det et Argument?

Den ærede Minister takkede for de velvillige Raad, jeg gav ham. De var dog ikke givne af blot Velvillie overfor ham — jeg tilstaa, jeg vil gerne vise Velvillie overfor Ministeren, det vil jeg vedblive med —, men det var af Hensyn til Landet, fordi jeg vedblivende tror, at Reform-

partiet er en Molok, hvis Eksistens ikke er alle Ofre værd. Det har maaske gjort sin Gavn — enhver Ting, der eksisterer, gør sin Gavn —, men jeg tror ærlig talt, at den Gavn, Reformpartiet i Øjeblikket gør, opvejes efterhaanden af den Skade, det gør, maaske ikke mindst mod alle de brave og udmærkede Mænd, der nu sidde i Partiet. Men da den højtærede Minister gav mig et Raad til Gængæld, der hvor han talte om Chikane, da aflagde han det gode Humør, den overlegne, harcellerende Tone, som han ellers har, og blev grov, og jeg vil sige til den højtærede Minister, at det at være grov klæder ham lige saa lidt som hans Patos, det passer ikke til Dialekten.

Det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) kom frem med nogle Tanker, som jeg gerne paa et Punkt vil give min Tilslutning; det var eventuelt at vente med at ændre i Sparekasseloven, indtil vi fik en samlet ny Sparekasselov. Den Tanke synes jeg godt om, og hvis det høje Ting synes godt om den, er det vistnok den rigtige Vej at gaa. Jeg synes ogsaa om det ærede Medlems Tanke om at give Hjælp, forudsat at den kan gives paa den rigtige Maade. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Hjælpen bedst kan gives til en likviderende Kasse. Ogsaa det vil jeg gerne være med til, men i øvrigt skal jeg ikke inddade mig paa Antydninger i denne Sag og heller ikke komme ind paa nogen Debat, fordi det staar for mig saaledes, at det Arbejde, der skal gøres i denne Sal, er færdigt. Det, det nu gælder om, er, at Udvalget bliver enigt. Jeg vil dog gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Svendborg og andre ærede Medlemmer af min Gruppe, som have talt, at i denne Sag vil jeg søge at staa i stadig Forbindelse med min Gruppe, dels fordi jeg ikke vil tage Ansvaret alene i denne Sag, og dels og endnu mere, fordi jeg mener, at det er en saa indviklet og vanskelig Sag, at een Mand ikke magter den. Men paa den anden Side maa de Herrer forstaa, og det vil jeg ogsaa sige til den højtærede Minister, at det vilde være heldigt, ifald Folketingets Højre hørte til de Partier, der kunde slutte sig til Loven, naar den forlader Folketinget, fordi jeg ikke er ganske sikker paa, at hvis det ikke er Tilfældet, det da vil være til nogen Nytte at sende Loven op i det andet Ting. Fra vor Side vil der, det gentager jeg, være al mulig Velvillie overfor Sparerne. Overfor den højtærede Indenrigsminister gentager jeg: De maa ikke for-